

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Petra Mikeše v právní věci žalobkyně: **SVCS Process Innovation s.r.o.**, se sídlem Optátova 708/37, Brno, zast. JUDr. Milanem Jelínkem, advokátem se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**, se sídlem Na Františku 1039/32, Praha 1, na ochranu před nezákonným zásahem a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015, č. j. MPO 19169/15/61300 MIPOX01WSR93, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2017, č. j. 3 A 70/2015 - 143,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24. 11. 2017, č. j. 3 A 70/2015 - 143, **se** ve výrocích II. a III. **zrušuje**.

II. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 21. 5. 2015, č. j. MPO 19169/15/61300 MIPOX01WSR93, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a o kasační stížnosti v celkové výši 44 026 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Milana Jelínka, advokáta se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) se kasační stížností domáhá zrušení II. výroku v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze, jehož výrokem I. byla odmítnuta její žaloba na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného, výrokem II. zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného označenému shora a výrokem III. rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

[2] Projednávaná věc se týká opatření podle § 14e zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění v době rozhodné. Žalovaný na základě tohoto ustanovení stěžovatelce nevyplatil část z požadované dotace a definitivní důvody svého postupu jí sdělil v rozhodnutí označeném v záhlaví.

[3] Napadeným rozsudkem rozhodoval městský soud o žalobách stěžovatelky již podruhé, neboť jeho první rozsudek ze dne 30. 3. 2016, č. j. 3 A 70/2015 - 67, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 94/2016 - 48. Nejvyšší správní soud v něm vycházel z toho, že opatření podle § 14e rozpočtových pravidel je rozhodnutím ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), proti kterému se lze bránit cestou žaloby proti rozhodnutí. Městský soud proto zavázal, aby odmítl stěžovatelčinu žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu dle § 82 a násl. s. ř. s. S ohledem na komplikovaný vývoj judikatury vztahující se k opatření podle § 14e rozpočtových pravidel dále uložil městskému soudu, aby stěžovatelku vyzval k odstranění rozporu mezi obsahem žaloby a jejím petitem a následně znovu posoudil včasnost její žaloby proti rozhodnutí (v podrobnostech srovnej citovaný rozsudek sp. zn. 9 As 94/2016).

[4] Stěžovatelka v dalším řízení odstranila rozpor mezi obsahem žaloby a jejím petitem a městskému soudu sdělila, že v návaznosti na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu navrhuje zrušit rozhodnutí žalovaného specifikované v záhlaví. Městský soud poté znovu posoudil včasnost stěžovatelčiny žaloby proti rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že byla podána ve lhůtě. Přistoupil proto k posouzení merita věci, tj. k hodnocení důvodů, pro které žalovaný rozhodl o nevyplacení části dotace stěžovatelce.

[5] Sporné jsou výdaje v celkové výši 765 155 Kč na stavbu stánků na veletrzích v Moskvě a Šanghaji. Žalovaný je neuznal jako způsobilé k proplacení proto, že se jednalo o související plnění, která měla být hodnocena jako jedna zakázka. Vzhledem k tomu, že hodnota této zakázky přesahovala 500 000 Kč bez daně z přidané hodnoty, mělo být konáno výběrové řízení na jejího dodavatele, což se nestalo. Doplnil, že stěžovatelka mohla konat výběrové řízení s dílčím plněním (realizace jednotlivých částí různými dodavateli). Stěžovatelka proti tomu konstantně namítá, že se nejednalo o jednu zakázku v uvedené výši, ale o dvě nesouvisející plnění, z nichž žádné nedosahovalo hraniční hodnoty.

[6] Městský soud přisvědčil závěru žalovaného, že šlo o jednu zakázku, na kterou mělo být vyhlášeno výběrové řízení. Dílčí plnění na akcích v Moskvě a Šanghaji spolu věcně souvisela, jelikož v obou případech se jednalo o vybudování veletržního stánku stěžovatelky. Byla dána i časová spojitost – veletrh v Moskvě se konal od 14. 5. 2013 do 16. 5. 2013 a v Šanghaji od 13. 5. 2013 do 15. 5. 2013. Městský soud nevyhodnotil jako podstatné, že akce se konaly ve značné vzdálenosti od sebe. Sama tato okolnost totiž nemůže vyloučit, že by výběrové řízení mohlo vést ke snížení předpokládané hodnoty zakázky. Mohl jím být vybrán dodavatel, který by byl schopen dodat plnění na obě akce. Dotační podmínky byly v tomto ohledu jasné a stěžovatelka postupovala chybně, pokud výběrové řízení nezadala.

II. Obsah kasační stížnosti

[7] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že se jednalo o dvě různá plnění, na která nemusela zadávat výběrové řízení, neboť spolu z místního hlediska nesouvisela. Městský soud k absenci místní souvislosti dostatečně nepřihlédl.

[8] Zdůrazňuje, že cílem jejího jednání nebylo uměle dělit zakázku a přijít tak o možnost výhodnější ceny. Zcela racionálně vycházela z toho, že bude-li pro každou akci hledat dodavatele přímo na místě, bude cena výhodnější.

[9] V tomto ohledu považuje za nutné, aby byl brán v potaz předmět plnění. Řešení žalovaného by bylo akceptovatelné, pokud by poptávala komplexní službu na klíč, sestávající mj. z objednání výstavní plochy, zajištění grafického návrhu stánku, zajištění dopravy exponátů, infrastruktury, prezentace v katalozích, fyzickou výstavbu stánku a jeho demontáž. Tehdy by dávalo smysl vybrat jediného dodavatele na obě akce. Stěžovatelka však poptávala pouze dílčí činnosti, které musí být ze své podstaty učiněny na místě samém.

[10] Konečně odkazuje na rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, ve kterém má být místní souvislost plnění akcentována. Navrhuje analogickou aplikaci jeho závěrů.

[11] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[13] Dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

[14] V projednávané věci je sporné, zda stěžovatelka měla povinnost konat výběrové řízení na výběr dodavatele zakázky spočívající ve výstavbě veletržních stánků pro veletrhy v Moskvě a Šanghaji konající se v květnu 2013. Stěžejní je otázka, zda uvedená plnění představovala související dodávky či služby, neboť na taková plnění je optikou dotačních podmínek nutné hledět jako na jedinou zakázku. Pokud by došlo k sečtení hodnoty jednotlivých plnění, překračovala by hranici pro konání výběrového řízení, v opačném případě nikoli.

[15] Nejvyšší správní soud nejprve pro pořádek uvádí, že stěžovatelce bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 25. 4. 2013, č. j. 76-13/6.2M02-880/13/61200, přislíbeno poskytnutí dotace v rámci Operačního programu Podnikání a inovace na projekt Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií v maximální výši 3 118 000 Kč. Dotace měla být vyplácena zpětně na základě doložených realizovaných výdajů, a to v maximální výši 50 % výdajů projektu v souladu s podmínkami poskytnutí dotace v rámci prioritní osy 6. Služby pro

rozvoj podniků, opatření 6.2 Podpora marketingových služeb, programu Marketing. Dotace byla spolufinancována z rozpočtu Evropské unie.

[16] Dne 31. 3. 2014 stěžovatelka požádala o výplatu příslušné části realizovaných výdajů, žalovaný však některé z uplatněných výdajů vyhodnotil jako nezpůsobilé ve smyslu dotačních podmínek a částku dotace schválil pouze částečně. Postupoval při tom podle § 14e rozpočtových pravidel, který zakládal pravomoc poskytovatele dotace rozhodnout o nevyplacení její části, domníval-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie. Definitivním rozhodnutím o nevyplacení dotace bylo rozhodnutí specifikované v záhlaví tohoto rozsudku (v podrobnostech srovnej první rozsudek Nejvyššího správního soudu v této věci sp. zn. 9 As 94/2016).

[17] Žalovaný neuznal mj. výdaje na stavbu stánků na veletrzích v Moskvě a Šanghaji, a to s odkazem na tato pravidla.

[18] Podle čl. II odst. 2 písm. d) hlavy 1 Podmínek poskytování dotace ve výše specifikovaném programu je příjemce dotace povinen postupovat při výběru dodavatelů v souladu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“), nebo podle pravidel pro výběr dodavatelů, která jsou přílohou podmínek. Podmínky poskytování dotace jsou pro stěžovatelku závazné, neboť tvoří součást rozhodnutí o poskytnutí dotace.

[19] Žalovaný stěžovatelce vytýká, že při stanovení hodnoty zakázky postupovala v rozporu s bodem 5) odst. 1 obecných principů pravidel pro výběr dodavatelů, dle kterého je příjemce dotace *povinen postupovat tak, aby nedocházelo k dělení předmětu zakázky na menší, formálně samostatné zakázky s cílem snížit předpokládanou hodnotu zakázky pod stanovené finanční limity jednotlivých kategorií. Shodné i obdobné činnosti, nerozdělitelné dodávky, služby, nebo stavební práce realizované v rámci jednoho projektu musí vždy být chápány jako jedna zakázka („princip účelu“). Realizuje-li jeden dodavatel více zakázek, je na ně zpravidla pohlíženo jako na jednu zakázku. Zadavatel však není povinen sčítat předpokládané hodnoty zakázek stejného předmětu, které budou pořizovány „nahodile“ dle zcela aktuálních potřeb zadavatele a které nelze objektivně dopředu předvídat. Tato povinnost neplatí ani pro opakované zakázky, které zadavatel pořizuje nepravidelně a jejichž jednotková cena je v průběhu účetního období proměnlivá*.

[20] Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že analogický zákaz nepřípustného dělení předmětu veřejné zakázky je obsažen v § 13 zákona o veřejných zakázkách, podle kterého měla stěžovatelka povinnost postupovat na základě výslovného znění úvodních ustanovení pravidel pro výběr dodavatelů. Podle § 13 odst. 3 [z]*adavatel nesmí rozdělit předmět veřejné zakázky tak, aby tím došlo ke snížení předpokládané hodnoty pod finanční limity stanovené v tomto zákoně*. Podle odst. 8 [p]*ři stanovení předpokládané hodnoty je zadavatel povinen sečíst předpokládané hodnoty obdobných, spolu souvisejících dodávek či služeb, které hodlá pořídit v průběhu účetního období. To neplatí pro dodávky nebo služby, jejichž jednotková cena je v průběhu účetního období proměnlivá a zadavatel tyto dodávky nebo služby pořizuje opakovaně podle svých aktuálních potřeb; zadavatel je však povinen vždy dodržet zásady podle § 6 odst. 1*.

[21] Výkladem těchto pravidel se v minulosti opakovaně zabýval Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, správní soudy i odborná literatura. Z jejich závěrů je pro projednávanou věc podstatné, že zadáním jedné veřejné zakázky, spočívající v plnění stejného nebo srovnatelného druhu, je nutno rozumět i souhrn jednotlivých zadání určitých relativně samostatných plnění, týkají-li se tato zadání plnění spolu úzce souvisejících zejména z hledisek místních, urbanistických, funkčních, časových nebo technologických (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 2 Afs 198/2006 - 69, publ. pod č. 1896/2009 Sb. NSS). Pravidelně přitom bývá zdůrazňováno, že musí být naplněna věcná, časová a místní souvislost plnění (srovnej např. rozhodnutí ÚOHS ze dne 6. 5. 2009, č. j. R16/2009/VZ-5666/2009/310-LJa, ze dne 22. 11. 2010, č. j. ÚOHS-S67/2010/VZ-12665/2010/540/DCh, nebo rozsudek NSS ze dne 30. 9. 2011, č. j. 8 Afs 31/2011 - 252).

[22] V projednávané věci bylo stěžejní posoudit, zda musí být za všech okolností naplněna místní souvislost plnění, respektive jaký má tato charakteristika význam pro konečný úsudek o tom, zda spolu určitá plnění souvisí, či nikoli. Stěžovatelka má za to, že naplnění místní souvislosti je bezpodmínečné a v projednávané věci bylo vyloučeno značnou vzdáleností míst plnění; vzhledem k jejich věcné povaze (stavba veletržního stánku) tedy logicky hledala místní dodavatele. Žalovaný naopak nepovažoval vzdálenost míst plnění za podstatnou, nicméně se výslovně nevyjádřil k tomu, zda spolu sporná plnění místně souvisela a jaký to má na věc dopad. K tomuto názoru se přihlásil také městský soud, který nad rámec výše uvedeného zdůraznil, že obě plnění byla realizována v rámci stejného projektu stěžovatelky (Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií), a že za popsaných okolností mohl být vybrán dodavatel, který by provedl stavbu stánků v Šanghaji i v Moskvě, mohlo tedy dojít ke snížení hodnoty zakázky.

[23] Nejvyšší správní soud k tomu především uvádí, že ve výše citovaných správních i soudních rozhodnutích je kladen důraz na to, že plnění jsou související tehdy, pokud spolu souvisí po věcné, časové i místní stránce. Základ stěžovatelčiných námitek je tedy opodstatněný.

[24] Příliš zjednodušující je však argumentace, dle které spolu nemohou souviset plnění realizovaná několik tisíc kilometrů od sebe. Posouzení souvislosti plnění je totiž komplexní činností a závisí na zhodnocení všech relevantních okolností konkrétní věci, přičemž různé charakteristiky mohou mít v různých situacích různou váhu (srovnej citovaný rozsudek sp. zn. 8 Afs 31/2011, nebo rozsudek ze dne 19. 1. 2012, č. j. 7 Afs 24/2011 - 497). Může tedy dojít k tomu, že určitá věcně shodná (obdobná) plnění budou zhodnocena jako související, byť jsou realizována ve značné vzdálenosti od sebe, přestože jiná věcně shodná plnění spolu v závěru souviset nebudou, ač jsou uskutečňována na stejném místě. Jinými slovy problematiku, zda spolu plnění spočívající ve výstavbě veletržních stánků v Moskvě a Šanghaji (místně) souvisela, nelze zužovat na otázku vzdálenosti míst jejich realizace.

[25] Stěžovatelka má nicméně pravdu v tom, že žalovaný správní orgán ani městský soud se otázkou místní souvislosti plnění náležitě nezabývaly, přestože její zodpovězení nebylo s ohledem na výše uvedené nijak jednoduché.

[26] Žalovaný dle všeho vycházel z toho, že v případě věcně a časově souvisejících plnění spočívajících ve výstavbě veletržních stánků je lhostejné, kde jsou realizována.

Problematice se nijak dále nevěnoval, přestože stěžovatelka od počátku namítala, že plnění spolu souviset nemohla, když jedno bylo realizováno v Moskvě a druhé v Šanghaji. Dostatečně se tedy nezabýval otázkou souvislosti sporných plnění, přestože stěžovatelka zpochybňovala naplnění jednoho z dílčích kritérií. Jeho rozhodnutí proto neobsahuje dostatečné zdůvodnění závěru, že došlo k porušení pravidla pro výběr dodavatelů (k požadavkům na odůvodnění rozhodnutí o definitivním nevyplacení dotace podle § 14e rozpočtových pravidel srovnej usnesení rozšířeného senátu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 - 48, publ. pod č. 3579/2017 Sb. NSS, a na něj navazující rozsudek ze dne 7. 6. 2017, č. j. 6 Afs 270/2015 - 78).

[27] Pro úplnost je vhodné dodat, že na uvedený závěr nemohl mít vliv odkaz žalovaného na obsah pokynů pro žadatele a příjemce dotace z Operačního programu Podnikání a inovace. Nejvyšší správní soud k němu zaprvé uvádí, že pokyny nebyly na rozdíl od pravidel pro výběr dodavatelů součástí dotačních podmínek, a nemají proto závazný charakter. Zadruhé zdůrazňuje, že ze znění pokynů není jednoznačně zřejmé, zda by jejich optikou měla být sporná plnění chápána jako jedna zakázka, či nikoli.

[28] V podkapitole 5.3.4 Služby, čtvrtém odstavci pokynů je uvedeno, že: [z]*ajištění účasti na různých veletrzích externí firmou, včetně činností spojených s účastí (např. grafický návrh stánku, montáž a demontáž, spotřeba energie aj.) MUSÍ být chápáno jako jedna zakázka, lze však akceptovat VŘ s možností dílčího plnění (dle veletrhů) v rámci jedné zakázky*. Tato věta však připouští dva různé výklady. První z nich je takový, že zajištění účasti na různých veletrzích externí společností musí být chápáno jako jedna zakázka, přičemž zajištěním účasti na veletrhu se rozumí komplexní činnost, která v sobě může zahrnovat také grafický návrh stánku, jeho montáž a demontáž atd. Druhý z výkladů stojí na tom, že zajištěním účasti na veletrhu chápe každou z dílčích činností, tj. i grafický návrh stánku či jeho montáž a demontáž, samostatně, a tedy že i tyto dílčí činnosti realizované v rámci různých veletrhů musí být chápány jako jedna zakázka. Stěžovatelka si tedy na základě obsahu pokynů nemohla učinit jednoznačný názor na to, jak bude žalovaný na její situaci nahlížet, a pokyny nemohly mít v projednávané věci ani podpůrný charakter.

[29] Městský soud se ztotožnil se základní úvahou žalovaného a jeho argumentaci částečně rozhojnil – výslovně zdůraznil to, co ze správního rozhodnutí vyplývalo pouze implicitně, a sice že obě plnění byla realizována v rámci jednoho projektu (Rozšíření exportních aktivit do nových teritorií) a že mohl být nalezen dodavatel, který by byl schopen realizovat obě z nich. Úvahy městského soudu jsou nicméně správné pouze v teoretické rovině.

[30] Skutečnost, že obě plnění byla realizována v rámci téhož projektu, může být jednou z indicií svědčící o jejich funkční souvislosti, zahrnující v sobě jak věcný, tak místní prvek. Na zkoumání funkční souvislosti klade důraz mj. současná odborná literatura, která ji vnímá jako vhodný způsob, jak komplexně zkoumat povahu plnění. Nyní účinný zákon č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, ostatně v § 18 odst. 2 počítá se sčítáním hodnot všech plnění, která *tvoří jeden funkční celek a jsou zadávána v časové souvislosti*, což je i dle důvodové zprávy k tomuto zákonu výsledkem dlouhodobého vývoje dosavadní rozhodovací činnosti (srovnej komentář k tomuto ustanovení v MACEK, I., DERKOVÁ, R., BARTOŇ, D., KOŠŤÁL, K., MAREČKOVÁ, E. a ZATLOUKAL, P. *Zákon o zadávání veřejných zakázek s komentářem a judikaturou*. Ostrava: CODEXIS publishing, 2016. Dostupný z CODEXIS®, doplňku LIBERIS®., nebo

v PODEŠVA V., SOMMER, L., VOTRUBEC, J., FLAŠKÁR, M., HARNACH, J., MĚKOTA, J., JANOUŠEK, M. *Zákon o zadávání veřejných zakázek. Zákon o registru smluv. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016, s. 72., ale také rozhodnutí ÚOHS 17. 2. 2009, č. j. S321/2008/VZ-1071/2009/540/PVé, a rozhodnutí citovaná v bodě [21] tohoto rozsudku).

[31] Městský soud dále zmínil hledisko společného dodavatele. Také to je v projednávané věci relevantní, neboť existence stejného nebo obdobného okruhu dodavatelů svědčí pro existenci společného relevantního trhu a může tedy představovat významné vodítko pro závěr, že spolu plnění souvisejí (kritérium zmiňuje v odborné literatuře např. komentář k § 13 zákona o veřejných zakázkách v JURČÍK, J. *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*. 4. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, s. 165 – 210.). V této souvislosti byla případná i zmínka, dle které stěžovatelka nedokládala, jak dospěla k tomu, že existence jediného dodavatele není reálná.

[32] Uvedené závěry však městský soud vynesl za situace, kdy se okolnostmi, o kterých hovořil, žalovaný vůbec nezabýval a stěžovatelka neměla relevantní prostor se k nim vyjádřit a navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení. Městský soud tedy správně identifikoval okolnosti, které bylo v projednávané věci potřeba prověřovat, nepřihlédl však k tomu, že se tak doposud nestalo, jelikož jim žalovaný nepřikládal dostatečný význam a svůj postup v napadeném rozhodnutí náležitě nezdůvodnil.

[33] Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že popsaný stav je důsledkem nedostatečné zákonné úpravy rozhodování o definitivním nevyplacení dotace podle § 14e rozpočtových pravidel. Toto ustanovení ve znění v době rozhodné nijak blíže neupravovalo postup poskytovatele dotace před rozhodnutím o konečném nevyplacení této dotace či její části, jednoznačně z něj nevyplývalo, zda se tak vůbec má dít rozhodnutím, zkrátka neposkytovalo poskytovatelům dotace dostatečný návod, jak v těchto případech postupovat. Tento stav však nemůže jít k tíži stěžovatelky, která na základě rozhodnutí žalovaného neobdržela část z původně přislíbené dotace, aniž by jí bylo dostatečně vysvětleno, proč se tak stalo (i na tomto místě lze odkázat na citované usnesení rozšířeného senátu a na něj navazující rozsudek šestého senátu ve věci sp. zn. 6 Afs 270/2015, které se mj. zabývaly otázkou požadavků na odůvodnění uvedeného rozhodnutí).

[34] Žalovaný tedy v dalším řízení učiní kroky potřebné k tomu, aby prověřil opodstatněnost stěžovatelčiných námitek, zejména ohledně toho, zda existoval stejný nebo obdobný okruh dodavatelů pro plnění spočívající ve výstavbě stánků na veletrzích v Moskvě a Šanghaji. V první řadě si učiní úsudek o tom, zda nese odpovědnost za řádné zjištění skutkového stavu. Následně buď shromáždí dostatek důkazů ohledně sporné otázky a stěžovatelce umožní, aby se k nim vyjádřila, nebo jí poskytne relevantní prostor, aby takové důkazy prezentovala sama. Popíše svá skutková zjištění a náležitě odůvodní, zda na jejich základě dospěl k závěru o souvislosti či nesouvislosti sporných plnění.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Kasační stížnost je důvodná, proto Nejvyšší správní soud zrušil II. a na něm závislý III. výrok napadeného rozsudku podle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. Věc však městskému soudu nevrátil k dalšímu řízení, jelikož současně rozhodl o zrušení rozhodnutí

žalovaného dle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. Pro zrušení rozhodnutí žalovaného totiž byly podmínky již před městským soudem. Dle § 78 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. tak Nejvyšší správní soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. je žalovaný v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[36] V případě, že Nejvyšší správní soud ruší rozsudek městského soudu a současně ruší i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

[37] Jelikož stěžovatelka dosáhla zrušení správního rozhodnutí, měla z procesního hlediska úspěch ve věci a náleží jí tak dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. náhrada nákladů řízení vůči žalovanému, který úspěch neměl.

[38] Důvodně vynaložené náklady řízení před městským soudem, a to jak řízení před zrušením prvního rozsudku městského soudu, tak dalšího řízení, jsou tvořeny soudním poplatkem za žalobu ve výši 2 000 Kč a odměnou zástupce žalobkyně dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“]. Zástupce učinil v řízení před městským soudem šest úkonů právní služby, a to (i.) převzetí a přípravu zastoupení na základě smlouvy o poskytnutí právních služeb, (ii.) podání žaloby, (iii.) podání ve věci samé z 13. 10. 2015, (iv.) účast na jednání konaném 30. 3. 2016, (v.) podání ve věci samé z 29. 8. 2017 a (vi.) účast na jednání konaném 24. 11. 2017 [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu]. Výše odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Náklady řízení před městským soudem tvoří i paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč spojená s každým úkonem právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna a hotové výdaje advokáta se dále zvyšují o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou bude advokát povinen odvést, a to ve výši 4 284 Kč. Náklady řízení před městským soudem tedy činí celkem 26 684 Kč (2 000 Kč + 6 × 3 100 Kč + 6 × 300 Kč + 4 284 Kč).

[39] Vzhledem k tomu, že zrušený III. výrok napadeného rozsudku se týkal jak nákladů řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného, tak nákladů řízení o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného, Nejvyšší správní soud dále uvádí, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o zásahové žalobě, protože byla odmítnuta (§ 60 odst. 3 s. ř. s.).

[40] Důvodně vynaložené náklady obou řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a odměna zástupce stěžovatelky za tři úkony právní služby, a to (i.) podání první kasační stížnosti, (ii.) podání ve věci samé z 8. 6. 2017 a (iii.) podání druhé kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Výše odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí 3 100 Kč [§ 7 bod 5. a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tvoří i paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč spojená s každým úkonem právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Odměna a hotové výdaje advokáta se dále zvyšují o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou bude advokát povinen odvést, a to ve

výši 2 142 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tedy činí 17 342 Kč (5 000 Kč + 3 × 3 100 Kč + 3 × 300 Kč + 2 142 Kč).

[41] Žalovaný je tak povinen stěžovatelce zaplatit náklady řízení o žalobě a kasačních stížnostech v celkové výši 44 026 Kč (26 684 Kč + 17 342 Kč), a to k rukám jejího zástupce JUDr. Milana Jelínka, advokáta se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[42] Žalovaný úspěch ve věci neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2018

JUDr. Radan Malík
předseda senátu